



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum tentare Deum sit peccatum? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Ad tertium dicendum, quòd prædicatores regni Dei ex magna necessitate & utilitate subsidia temporalia pratermittunt, vt verbo Dei expeditius vacent. Et ideo si soli Deo innitantur, non ex hoc tentant Deum. Sed si absque utilitate vel necessitate humana subsidia desererent, tentarent Deum. Vnde & Augustinus dicit 22. 8. contra Faustum, quòd Paulus non fugit, quasi non credendo in Deum, sed ne Deum tentaret si fugere nolisset, cum sic fugere potuisset. Beata vero Agatha experta erat erga se diuinam benevolentiam, vt vel infirmitates non pateretur, pro quibus corporali medicina indigeret; vel statim sentiret diuinæ sanationis effectum.

l. 22. c. 36
a me. 1. 6

ARTIC. II.

Vtrum tentare Deum sit peccatum?

518

1. q. 112.
ar. 2. co.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd tentare Deum non sit peccatum. Deus enim non præcepit aliquod peccatum. Præcepit autem vt homines eum probent: quod est eum tentare. Dicitur enim Malach. tertio, Inferte omnem decimam in horreum meum, vt sit cibus in domo mea: & probate me super hoc, dicit Dominus, si non aperuero vobis cataractas cæli. Ergo videtur, quòd tentare Deum non sit peccatum.

¶ 2 Præterea, Sicut aliquis tentatur ad hoc, quòd experientia sumatur de scientia vel potentia eius: ita etiam & de bonitate vel voluntate ipsius. Sed licitum est quòd aliquis experimentum sumat diuinæ bonitatis, siue etiam voluntatis. Dicitur enim in Psal. 33. Gustate & videte quoniã suavis est dominus. Et ad Rom. 12. Vt probetis quæ sit voluntas Dei bona & beneplacens & perfecta. Ergo tentare Deum non est peccatum.

¶ 3 Præterea, Nullus vituperatur in scriptura ex eo quòd à peccato cessat, sed magis si peccatum comitat. Vituperatur autem Achaz, qui domino dicenti, Pete tibi signum à domino Deo tuo, respondit, Non peram & non tentabo dominum. Et dictum est ei, Nunquid parum vobis est molestos esse hominibus, quia molesti estis

estis, & Deo meo? ut dicitur Isai. 7. De Abraham autem legitur Gen. 15. quod dixit ad Dominum, Vnde scire possum quod possessurus sim eam, scilicet terram repromissam à Deo? Similiter etiam Gedeon signum à Deo petijt de victoria repromissa, ut legitur iud. 6. Qui tamen ex hoc non reprehenduntur. Ergo tentare Deum non est peccatum.

SED contra est, quod prohibetur in lege Dei. Dicitur enim Deuteronom. 6. Non tentabis Dominum Deum tuum.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est *, tentare est experimentum sumere: nullus autem experimentum sumit de eo, de quo est certus. Et ideo omnis tentatio ex aliqua ignorantia vel dubitatione procedit: vel eius qui tentat, sicut cum quis experimentum de aliqua re sumit, ut eius qualitatem cognoscat: siue aliorum, sicut cum quis experimentum de aliquo sumit, ut alijs ostendat: per quem modum Deus dicitur nos tentare. Ignorare autem vel dubitare de his quæ pertinent ad Dei perfectionem, est peccatum. Vnde manifestum est, quod tentare Deum ad hoc, quod ipse tentans cognoscat Dei virtutem, est peccatum. Si quis autem ad hoc, experimentum sumat eorum quæ ad diuinam perfectionem pertinent, non ut ipse cognoscat, sed ut alijs demonstret, hoc non est tentare Deum: cum subsit iusta necessitas, seu pia utilitas, & alia quæ ad hoc concurrere debent. Sic enim Apostoli petierunt à Domino, ut in nomine Iesu Christi fierent signa: ut dicitur Act. 4. ad hoc scilicet, quod virtus Christi infidelibus manifestaretur.

art. p. p. c.

Ad primum ergo dicendum, quod solutio decimarum erat in lege præcepta, ut supra habitum est *. Vnde habebat necessitatē ex obligatione præcepti, & utilitatem: quæ ibi dicitur, Ut sit eibus in domo mea. Vnde soluendo decimas non tentabant Deum. Quod autem ibidem subditur, Et probate me: non est intelligendum causaliter, quasi ad hoc soluere deberent decimas, ut probarent si Deus aperiret eis catarras

q. 87. a. 1

catarras

rañas cœli : sed consecutiuè , quia scilicet si decimas soluerent, experimento probaturi erant beneficia quæ eis Deus conferret.

Ad secundum dicendum , quòd duplex est cognitio diuina bonitatis vel voluntatis . Vna quidem speculatiua . Et quantum ad hanc non licet dubitare, nec probare , vtrum Dei voluntas sit bona , vel vtrum Deus sit suauis . Alia autem est cognitio diuinæ voluntatis siue bonitatis, affectiua siue experimentalis: dum quis experitur in seipso gustum diuinæ dulcedinis, & complacentiam diuinæ voluntatis . Sicut de Ierothæo dicit Dionysius secundo capite * de diuinis nominibus, quòd didicit diuina ex compassione ad ipsa . Et hoc modo mouemur vt probemus Dei voluntatem, & gustemus eius suauitatem .

c. 2. p. 1.
in fine.

Ad tertium dicendum , quòd Deus volebat signum dare regi Achaz , non pro ipso solum , sed pro totius populi instructione . Et idèò reprehenditur quasi impeditor communis boni & salutis , quòd signum petere nolebat . Nec petendo tentasset Deum : tum quia ex mandato Dei petiisset , tum quia hoc pertinebat ad vtilitatem communem . Abraham autem signum petijt ex instinctu diuino , & idèò non peccauit . Geordon verò ex debilitate fidei signum petiisse videtur , & idèò à peccato non excusatur : sicut ibidem glossa dicit . Sicut & Zacharias peccauit , dicens Lucæ primo , ad Angelum , Vnde hoc sciam ? Vnde & propter hanc incredulitatem punitus fuit . Sciendum tamen , quòd dupliciter aliquis signum petit à Deo . Vno modo , ad explorandum diuinam potestatem , aut veritatem dicti eius : & hoc de se pertinet ad Dei tentationem . Alio modo , ad hoc quòd instruat quid sit circa aliquod factum placitum Deo . Et hoc nullo modo pertinet ad Dei tentationem .